

talte. Han sagde bl. a., at han ikke kunde antage, at Rigsdagen, efter at den gennem Retsplejeloven havde vedtaget den Ordning, som i dette Lovforslag foreslaas videre udviklet, i Dag vilde gaa bort fra den Ordning, som den havde vedtaget i Gaar. Nu er det dog noget siden, at Retsplejeloven blev vedtaget, og der er foregaaet en Udvikling siden den Tid. Aldeles ukendt er det dog ikke, at Rigsdagen efter nogle Aars Forløb træffer en anden Ordning end den, den i sin Tid mente var den bedste. Jeg har ganske vist ogsaa stemt for Retsplejeloven, hvorved denne Ordning altsaa er fastslaaet; men jeg vil tillige gøre opmærksom paa, at hver Gang vi har haft et Forslag til Behandling om Statspoliti, har jeg paa mit Partis Vegne taget Forbehold deroverfor, og vi har aldrig udtalt os med nogen Begejstring for et Statspoliti, tilmed for et Statspoliti jævnsides med et kommunalt Politi. Vi har altid været imod en saadan Deling, hvorved vi fik 2 Arter af Politi. Det har altid staaet for os som noget, der ikke var af det gode. Det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg ikke havde stillet et udarbejdet Forslag i Kommissionen om, at Politiet skulde ordnes som et Statspoliti. Jeg erkender, at det har jeg ikke gjort; men det var, fordi Arbejdet i Kommissionen formede sig paa en saadan Maade, at det vanskeligt lod sig gøre, og fordi jeg, til Trods for at Stemningen i Kommissionen overvejende var for den Ordning, kunde indse, at jeg ikke kunde faa Flertal i Kommissionen derfor. For øvrigt kom jeg jo ind i Kommissionen paa et lidt senere Tidspunkt — jeg var ikke med fra Begyndelsen —, hvad der ogsaa i nogen Grad har vanskeliggjort Stillingen for mig i Kommissionen.

Det ærede Medlem benyttede et — ja, et Fif tør jeg vel ikke sige, men en Argumentation, som jeg har hørt nogle Gange før fra det ærede Medlem og ogsaa fra anden Side. Naar man vil vække Misstemning mod et eller andet Forslag, saa siger man enten „Akademiker“ eller „Jurist“, og saa mener man dermed at have fremsat noget, som skræmmer Folk. Jeg tror nu alligevel ikke, det ærede Medlem skulde have gjort det i dette Tilfælde. Med al Respekt for det ærede Medlems store kommunale Viden tror jeg dog, jeg tør sige, at med Hensyn til Politiets Ordning har Juristerne et vist Fortrin fremfor det ærede Medlem. De har dog gennemgaaende haft Lejlighed til at studere disse Forhold og

nøjere overveje, hvad der er den heldigste Ordning.

Det ærede Medlem talte om, at Kommunerne faktisk havde været repræsenterede i Kommissionen, og jeg erkender naturligvis, at de gennem de tre Formænd for vore kommunale Organisationer har været godt repræsenterede. Men jeg er alligevel ikke sikker paa, at de ærede Medlemmer i dette Spørgsmaal repræsenterer et Flertal indenfor Kommunerne (*Klaus Berntsen*: Det er jeg vis paa hos mig). Maaske blandt de samvirkende Sogneraadforeninger, men jeg er i hvert Fald ikke sikker paa, at der ikke i Købstadforeningen vilde være et Flertal for at gaa over til den Ordning, jeg her foreslaar, og det kunde saamaend ogsaa godt tænkes, naar Sagen blev undergivet en Drøftelse og en alsidig Belysning i de samvirkende Sogneraadforeninger, at de kunde komme til det samme Resultat.

Det ærede Medlem sagde ogsaa, at Betjentene burde vælges af Kommunerne, for derved fik disse lokalkendte Folk, Betjente, som kunde være gode Venner med og staa i et godt Forhold til Befolkningen. Jeg tror, at det, hvis man vilde undersøge Forholdene, vilde vise sig, at i de fleste Tilfælde, hvor der er valgt Betjente ude i Kommunerne, har man slet ikke taget lokalkendte Folk, men har taget Folk andetsteds fra, Folk, der har søgt Bestillingen efter at have været ansatte andetsteds. For øvrigt er det min Opfattelse, at en Politibetjent ikke skal være alt for kordial mod Befolkningen. Han skal selvfølgelig optræde pænt og nobelt og høfligt o. s. v. overfor Befolkningen, men at han er alt for stærkt allieret med de lokale Folk, tror jeg slet ikke er saa heldigt for den effektive Udøvelse af Politiets Virksomhed. Jeg tror derfor heller ikke, at det er et Argument, der vejer saa forfærdelig tungt. Jeg ved ikke, hvorfor det ærede Medlem mener, at naar Politiet var organiseret som et Statspoliti, skulde det blive mere tjenstvirigt, opholde sig mere ved Bagateller, notere Folk og slæbe dem for Retten for Bagateller mere end et kommunalt Politi. Det tror jeg ingeniende; jeg tror netop, at naar vi fik et rent Statspoliti, vilde Betjentene se saa stort paa deres Opgave og de store Opgaver lægge saadan Beslag paa deres Tid og Interesse, at de maaske i nogen Grad vilde undlade at opholde sig ved de mange Smaating, som Politiet nu opholder sig ved.